

Arrest

nr. 134 558 van 3 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2014 met referentenummer 43506.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2013 heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 11 april 2014 aan verzoekster betekend werd en waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5d8 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26/06/2013 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden Ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980. Regelmatig verblijf in België verstreken.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.

Te Brussel op 29.11.2013

Voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 52, § 4, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de schending van de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: “Artikel 52, §4, 2e lid van het Vreemdelingenbesluit stelt dat indien er geen beslissing werd genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 Vw. er een verblijfskaart dient afgeleverd te worden. De termijn bepaald bij artikel 42 Vw. is een vervaltermijn. Het verstrijken van de bedoelde termijn heeft het afleveren van een verblijfskaart tot gevolg, ook indien niet zou voldaan zijn aan de grondvoorwaarden voor de gezinshereniging (RvV 15 juni 2010, nr.44.835).

De bestreden beslissing kan niet geacht worden genomen te zijn binnen de zes maanden na de aanvraag tot gezinshereniging. Op 26 juni 2013 heeft verzoekster gezinshereniging aangevraagd met haar Belgische partner. Op 27 december 2013, zes maanden na de aanvraag, werd verzoekster in het bezit gesteld van een verblijfskaart. Op 9 januari 2014 wordt verzoekster uitgenodigd om zich op 11 april 2014 te melden bij het Loket Vreemdelingenzaken te Antwerpen. Op 11 april 2014 wordt verzoekster duidelijk gemaakt dat de verblijfskaart nooit had mogen afgeleverd worden omdat er blijkbaar op 29 november 2013 een weigeringsbeslissing zou genomen geweest zijn die tot op die dag niet betekend werd. De bestreden beslissing dient geacht te worden genomen te zijn op 11 april 2014, het moment dat ze betekend werd. Immers, anders oordelen ontnaemt elk nut aan de vervaltermijn voorzien in artikel 52, §4, 2e lid van het Vreemdelingenbesluit. Artikel 52, §4, 2e lid van het Vreemdelingenbesluit wil immers verzekeren dat de vreemdeling die gezinshereniging aanvraagt met een Unieburger of Belg binnen de zes maanden na de aanvraag zekerheid verwerft over zijn verblijfsrecht. De dienst Vreemdelingenzaken is er wel in geslaagd om voor het verstrijken van de zes maanden verzoekster uit te nodigen een verblijfskaart te komen afhalen. Het is kennelijk onredelijk dat zij, indien er voor 27 december 2013 effectief een beslissing tot niet-erkenning van het verblijfsrecht genomen was, er niet in is geslaagd deze beslissing te betekenen, doch dit maar op 11 april 2014 te kunnen doen. Een dergelijke gang van zaken ondergraaft de vervaltermijn van zes maanden, en is niet verzoenbaar met de doelstelling van artikel 52, §4, 2e lid van het Vreemdelingenbesluit. Er is dermate veel tijd verstreken tussen de datum waarop de beslissing genomen zou zijn, en de datum waarop de beslissing betekend werd dat er sprake is van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, te meer daar verzoekster gelet op de aflevering van haar verblijfskaart er vanuit mocht gaan dat haar verblijfsrecht erkend werd.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt immers in "dat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een handeling kan voorzien op het tijdstip waarop hij die handeling stelt. [...] Het rechtzekerheidsbeginsel biedt de burger de waarborg dat hij niet zonder redelijke rechtvaardiging verrast zal worden door rechtsgevolgen die hij niet kon voorzien op het ogenblik dat hij de handeling stelde. Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel. Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in. Dat er eveneens sprake is van een fout die onaanvaardbaar is voor elke redelijke persoon. De bestreden beslissing moet geacht worden genomen te zijn op het moment van haar betekening, Le. meer dan zes maanden na de aanvraag. Verwerende partij kan verzoekster niet rechtsgeldig het verblijf weigeren door middel van een bijlage 20."

2.1.2. De verzoekende partij betoogt dat de beslissing 'niet kan wordt geacht genomen te zijn binnen de zes maanden na de aanvraag tot gezinshereniging', aangezien zij op 27 december 2013 in het bezit gesteld werd van een verblijfskaart. Verzoeker houdt tevens voor dat de bestreden beslissing geacht moet worden genomen te zijn op 11 april 2014, datum waarop ze betekend werd, aangezien anders oordelen elke zin zou ontnemen aan artikel 52, § 4 van het KB van 8 oktober 1981.

Artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit (KB van 8 oktober 1981) bepaalt het volgende:

"§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet stipuleert dat: "Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen".

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 juni 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid heeft ingediend. De gemachtigde nam dienaangaande een beslissing op 29 november 2013 die bij brief van 29 november 2013 werd overgemaakt aan de burgemeester te Antwerpen.

Het loutere gegeven dat de beslissing pas op 11 april 2014 betekend werd aan verzoekster, maakt uiteraard niet dat kan worden besloten dat de weigeringsbeslissing van de gemachtigde pas op deze datum (met name 11 april 2014) zou zijn genomen.

De loutere afgifte van een verblijfskaart (in casu een F-kaart) heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Het enkele gegeven dat aan de verzoekende partij ten onrechte een verblijfskaart werd afgegeven, brengt niet met zich mee dat het verblijf van het familielid van de burger van de Unie als legaal zou kunnen worden beschouwd.

Dat de stad Antwerpen op 27 december 2013, nadat de bestreden beslissing genomen was op 29 november 2013, ten onrechte een F-kaart heeft afgeleverd, kan geen afbreuk doen aan de weigeringsbeslissing van 29 november 2013 van de gemachtigde. De stad Antwerpen heeft verzoekster bij brief van 11 april 2014 er ook uitdrukkelijk op gewezen dat de afgifte van een F-kaart op 27 december 2013 ten onrechte gebeurd is. Verzoekster werd dan wel materieel in bezit gesteld van een E-

kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een instrumentum dat niet onderbouwd is door het negotium, te weten het onderliggende (verblijfs)recht. Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven (RvS 5 januari 2012, nr. 217.116).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier afdoende dat de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) reeds op 29 november 2013 werd genomen.

Het verstrijken van een zeker periode vooraleer de bestreden beslissing van 29 november 2013 betekend werd op 11 april 2014, laat evenmin toe aan verzoekster om zich op het rechtszekerheidsbeginsel te beroepen. Ten andere, de beginselen van behoorlijk bestuur laten niet toe dat een fout van de gemeente die niet kan overgaan tot opheffing van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris, tot enig verblijfsrecht zou leiden. Het tegengestelde aannemen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet, de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41. 2 ,a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna "het Handvest"), en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar tweede middel als volgt toe: *"Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:*

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. "

Artikel 42 Vw. verduidelijkt dat het bestuur een behoefteanalyse moet maken van het gezin om na te gaan welke bestaansmiddelen vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Artikel 42, § 1 Vw. bepaalt:

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eisen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bevelen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare

overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. " Verwerende partij stelt dat de partner van verzoekster werkloos is en niet aantoonbaar actief op zoek te zijn naar werk. Verwerende partij heeft geen behoefteanalyse gemaakt van welke bestaansmiddelen verzoekster haar gezin nodig heeft. Verbonden hiermee dient er gewezen te worden op het hoorrecht zoals vervat in het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest stelt:

"7. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat je tens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

Dienaangaande zij eraan herinnert dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de recht en van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procédure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren en (zie arresten van 21 november 1991,

Technische Universitat Munchen, C-269/90, Jurispr. blz. 1-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. In dit arrest oordeelt het Hof dat het hoorrecht van toepassing is in de aanvraag tot subsidiaire bescherming, zijnde een toepassing van Europeesrechtelijke bepalingen.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. Een bijlage 20 die wordt afgeleverd aan een Braziliaanse onderdaan is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn). Het hoorrecht is dan ook van toepassing in verzoeksters geval. Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden. Indien verzoekster, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur aangaande het feit dat ze niet heeft aangetoond dat haar partner actief werk zoekt en het standpunt dat haar Belgische partner bijgevolg niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, had verzoekster kunnen de bewijzen voorleggen van het feit dat haar partner actief naar werk zoekt (bijlage 2), van het feit dat verzoekster zelf ook werkt (bijlage 3), en van het feit dat verzoekster en haar partner geen huur dienen te betalen want hen aanzienlijk minder behoeftig maakt (bijlage 4). Indien verwerende partij aan haar verplichting onder artikel 42, §1 Vw. om een behoefte-analyse te voeren had voldaan, en aan haar verplichting onder artikel 41.2 van het Handvest om verzoekster te horen naar aanleiding van de voorgenomen negatieve beslissing dan had verzoekende partij bovenvermelde elementen voorgelegd en kon verwerende partij op basis van deze nieuwe elementen de maatregel herzien. De kans is overigens meer dan reëel dat de verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval. Indien verzoekende partij haar hoorrecht zoals gegarandeerd door het Handvest had kunnen uitoefenen was verwerende partij tot een andere beslissing gekomen. Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit: "De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst*, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)". Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is.

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden”.

2.2.2. Verzoekster betoogt dat geen behoefteanalyse werd gemaakt van de bestaansmiddelen die haar gezin nodig heeft.

Wat de opgeworpen schending betreft van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, geldt dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekster daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In casu wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene dat niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)”

Uit deze motieven blijkt zowel de feitelijke als de juridische grondslag van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie besliste niet op kennelijk onredelijke wijze dat geen bewijs werd geleverd dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekster te verzekeren. Verzoekende partij betwist dit motief ook niet.

Zij betoogt dat geen behoefteanalyse zou zijn gemaakt, doch zij verduidelijkt niet met welke stukken die zij heeft voorgelegd bij haar aanvraag, door de gemachtigde geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het komt in casu aan verzoekster zelf toe om zorgvuldig te zijn en alle dienstige stukken waarop zij zich wil beroepen, voor te leggen, zonder dat de gemachtigde nog bijkomende stukken moet opvragen. De bewijslast rust op de vreemdeling die de verblijfsaanvraag indient. Geenszins toont verzoekster aan dat de gemachtigde onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan. Integendeel heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht vastgesteld dat verzoekster als bewijs van inkomsten van de partner stukken inzake een werkloosheidsuitkering voorlegt, zonder dat werd aangetoond dat deze partner actief naar werk zoekt, zodat de werkloosheidsuitkering overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking kan worden genomen.

Zoals verzoekster aangeeft in haar verzoekschrift wordt de gezinshereniging niet automatisch geweigerd wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon. Zo wordt ook onderzocht of de Belg en zijn gezin nog over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster geen andere documenten heeft bijgebracht ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing waaruit inkomsten blijken die verzoekster en haar partner toelaten in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

De gemachtigde motiveert aangaande de overgelegde documenten duidelijk dat *“de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”*

Aangezien niet blijkt dat verzoekster en haar partner over enige andere vorm van bestaansmiddelen beschikten die door verweerder, conform hetgeen is bepaald in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, in aanmerking konden worden genomen kan slechts worden vastgesteld dat niet blijkt welk belang verzoekster heeft bij haar grief dat verweerder nader had dienen te bepalen welke bestaansmiddelen voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien. Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die verweerder vermag in aanmerking te nemen, kan verweerder immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin, zoals het bezit van een eigen woning of het aantal personen ten laste, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij wenst te vervoegen te voorzien (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit werkloosheidsvergoeding voor (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, RAC.E. 1994, z.p.).

Verzoekster beperkt zich tot het louter stellen dat de behoefteanalyse niet is gemaakt en beperkt zich derhalve tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat tot een andersluidende beslissing had kunnen worden gekomen, rekening houdende met de elementen waarop verzoekende partij zich uitdrukkelijk heeft beroepen in haar aanvraag. Het komt aan de vreemdeling toe om alle informatie die deze nuttig acht, voor te leggen. Verzoekster kan niet ontkennen dat de gemachtigde alle stukken die werden voorgelegd, heeft beoordeeld.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekster bij het indienen van voorliggend verzoekschrift wel in staat blijkt om stukken voor te leggen waaruit blijkt dat verzoeksters partner actief op zoek is naar werk en daarenboven zelfs stukken waaruit blijkt dat verzoeksters partner ook in de periode voorafgaand aan de bestreden beslissing actief werkzoekende was. Eveneens wordt nu een bewijs voorgelegd dat verzoekster en haar partner kosteloos kunnen wonen in een appartement van de moeder van verzoeksters partner. Doch, al deze stukken lagen niet voor ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, aan het bestuur kan dan ook niet verweten worden hier geen rekening mee te hebben gehouden. De Raad zou haar bevoegdheid te buiten gaan mocht zij deze stukken in huidige beoordeling betrekken. In het annulatiecontentieux vermag de Raad immers slechts de wettigheid en de kennelijke redelijkheid van de bestreden beslissing te toetsen. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing wettig werd genomen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit en dat de beslissing niet kennelijk onredelijk van aard is daar het beschikkend gedeelte en de feitelijke en juridische motieven niet in wanverhouding staan.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van diezelfde wet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu dan ook geen verdere “behoefteanalyse” te doen of daarover verder te motiveren (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Een schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid en van de motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond.

Aangezien de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze het ontbreken van enig bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet heeft vastgesteld, diende verzoekster niet te worden gehoord, zodat geen schending van artikel 41 van het Handvest van de EU is aangetoond.

De verwijzing naar rechtspraak van het HvJ inzake artikel 41.2 van het Handvest kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Dit artikel luidt immers als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (...)"

Verweerder is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd. De Raad onderzoekt evenwel de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Waar verzoekster betoogt dat de hoorplicht zou zijn geschonden door de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar een recent arrest van het Europees Hof van Justitie (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Overweging 44 van voormeld prejudicieel arrest luidt als volgt: *"Wanneer de nationale rechter zich geplaakt ziet voor een beweerde schending van het recht om te worden gehoord tijdens een administratieve procedure voor de vaststelling van een besluit tot verlenging van een bewaring in de zin van artikel 15, lid 6, van richtlijn 2008/115, dient zijn toetsing dus in te houden dat hij aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaat of de procedurele onregelmatigheden aan degenen die deze aanvoeren, ook daadwerkelijk de mogelijkheid hebben ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben."*

In casu is de Raad van oordeel dat *'de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval'* er niet op wijzen dat verzoeksters aangevoerde schending van de hoorplicht gegrond is.

Verzoekster toont immers geenszins aan dat zij gepoogd heeft om ook maar enige toelichting of inlichting te geven betreffende haar stukken, noch schriftelijk bij het indienen van haar aanvraag noch in een eventuele begeleidende brief of nota. Verzoekster toont evenmin aan dat haar geweigerd werd om enige toelichting te verschaffen.

Bovenal slaagt verzoekster er in de bewoordingen van haar verzoekschrift niet in aan te tonen dat de afwezigheid van een gehoor haar *'daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben'*.

In casu had verzoekster wel degelijk de mogelijkheid om alle stukken en informatie die zij nuttig achtte, voor te leggen bij haar aanvraag en binnen de hieropvolgende maanden. Zij kan niet dienstig anders voorhouden. Het 'hoorrecht' houdt overigens ook niet in dat het bestuur zijn beslissing eerst in ontwerp zou moeten meedelen aan de vreemdeling, opdat deze bijkomende bewijzen had kunnen overmaken. Verzoekende partij neemt haar eigen wensen voor werkelijkheid, doch kan hierbij niet worden gevolgd.

Evenmin verwijst zij dienstig naar artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EU, nu verzoekster niet aantoont dat dit artikel niet of op onvolledige wijze zou zijn omgezet in Belgisch recht. Verzoekster kan zich dan ook niet op de directe werking van dit artikel beroepen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM, de schending van artikel 7 Handvest van de EU juncto artikel 47 van het Handvest, de schending van artikel 24 van het Handvest van de EU, de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en tenslotte de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.3.2. Verzoekster betoogt dat zij een gezinsleven vormt met haar minderjarige dochter A. en met haar Belgische partner. In de bestreden beslissing wordt geen gewag gemaakt van dit gezinsleven en is er evenmin een terugkeerbesluit t.a.v. de dochter genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat ook t.a.v. de dochter A. op 29 november 2013 een weigeringsbeslissing genomen werd, evenals een beslissing houdende bevel tot terugbrenging. De bestreden beslissing van verzoekster werd immers ook genomen ten aanzien van de dochter (onder een bijlage 38). Zodoende worden verzoekster en haar dochter niet gescheiden door toedoen van de bestreden beslissing.

Wat betreft haar gezinsleven met haar partner in België en de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM geldt als volgt.

Artikel 8 van het EVRM bevat evenmin een eigen uitdrukkelijke motiveringsverplichting.

In casu diende geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM door het bestuur te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoekster niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij laat dit volledig onbesproken. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende verwijst naar haar partner, doch zij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. Evenmin toont zij aan dat haar partner haar niet kan vergezellen naar het land van herkomst of een ander land, noch toont zij aan dat deze partner haar niet kan bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de partner desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Het loutere gegeven dat de partner van verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnerekomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren

nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster verder verwijst naar de rechten van het kind, en allerlei rechtsregels dienomtrent als geschonden aanhaalt, met name artikel 3 van VN Kinderrechtenverdrag en de artikelen 7 en 24 van Handvest van de EU, volstaat het vast te stellen dat ook t.a.v. de dochter van verzoekster een weigeringsbeslissing genomen werd en ook deze dochter het grondgebied van het Rijk dient te verlaten. Terwijl deze beslissing(en) niet het voorwerp uitmaken van onderhavig beroep.

Het derde middel is niet gegrond.

De Raad begrijpt dat verzoekster momenteel in het bezit is van de nodige stukken om een aanvraag in te leiden in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet die, mits de geijkte procedure correct wordt gevolgd, tot een succesvolle gezinshereniging met haar Belgische partner en haar dochter in het Rijk kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC